

Hodiny

Tomáš Dušek

Jedny hodiny mi visí vzadu ve skladu, až u okna. Nejsou to nijak zajímavé hodiny. Sběratel by okolo nich prošel bez povšimnutí. Jsou to kukačky, mechanismus z bývalého Sovětského svazu, ale místo vrchní desky dal původní majitel svoji desku, asi ručně vyřezávanou.

Je na ní výjev z vinného sklípku a pod ním nápis. „Ve víně pravda a veselí.“

Levně mi je prodal jeden přítel, popelář, který je našel někde u kontejneru.

Říkám jim potouchlé hodiny.

Moc často je nepouštím, kukačka v nich dělá skopičiny a já z přirozené pověřčivosti mám strach, aby mi jednou nezačala kukat, kolik roků mi zbývá do konce života.

Potouchlé jsou proto, že si dělají vlastní čas. Kolikrát je pustím a sleduji. Ručička se ani nehne. Pak se otočím a když se podívám, je najednou o čtvrt hodiny více.

Onehdy jsem si poblíž nich postavil hrnek s kafem. Pak přišel zákazník, chvíli trvalo než jsem ho obsloužil. Když jsem se vrátil, chtěl jsem se napít již vlažného kafe ale ouha.

Spálil jsem si pusu. Kafe bylo vařící, jako bych ho tam akorát nalil.

Kouknu se na hodiny a jasně. Vrátily si místní čas o čtvrt hodiny, takže kafe bylo čerstvé.

Rád bych se s nima dohodl. Jako, že bych si pod mima ustlal, a ony by mi přes noc vrátily třeba deset let. Ale nevěřím jim. Mohl bych se ráno třeba probudit jako vetchý stařec.

Nemají mne asi rády.

Přestože se kyvadlo ani nehne, mám občas pocit, jako bych někdy z jejich vnitřku slyšel tajemný stroj, jak tam sám od sebe pracuje. Takové hodinové perpetuum mobile. A do toho tiché, kukaččí pochechtávání.

